

עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות, כי לוו עלי יש לו ב' פירושים, א' לשון הלואה, ב' לשון חיבור, וזה נמשך מזה, כי אם צריך ללוות כדי לחבר ולדבק עצמו בו יתברך, כדי לשמח הגוף והחומר שלא יעכב שמחת ודביקות בו ית', אז אני פורע, משא"כ אם רוצה ללוות לעג א"ע, אז עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות, עכלה"ק.

**ולפי"ז** א"ש כאן, ולוו עלי בני ועדנו מעדני. מתי מותר להלוות, כאשר – שבת הוא לה'. היינו כשכוונת האכילה היא לשם ה', שבת הוא לה', אז הוא בגדר לוו עלי ואני פורע ודו"ק.

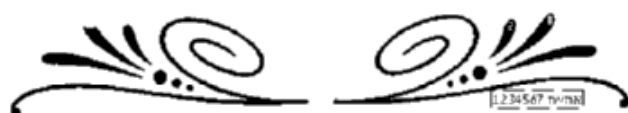
אח"ח 1234567

אח"ח 1234567

### מהרו את המנה לעשות את דבר אסתר

**ביאר** בספר **כלי יקר**, כי כנראה נטל הפייטן כמליצה את הפסוק: "מהרו את המן לעשות דבר אסתר" (מגילת אסתר ד). את התיבה "המן" שינה ל"המנה", לסעודה (מלשון "מנה אחת אפיים"), את המלים "לעשות את דבר אסתר" כיוון לשבת מלכתא, שממשילים אותה לאסתר המלכה, ואת המלים "וחשבו עם הקונה" – להקב"ה (מלשון "הלא הוא אביך קנך"), כלומר: התחשבו בבורא עולם ובטחו בו "לשלם אכול והותר", שישלם לכם את הוצאות השבת די והותר, יותר משהדבר עלה לכם – רמז למאמר: "אמר הקב"ה: לוו עלי, ואני פורע" (ביצה טו).

אח"ח 1234567



**הפיוט** הזה מחברו הוא דונש וכן הפיוט "דוי הסר" אשר נוהגין לומר קודם ברהמ"ז לנשואין ג"כ מחברו הוא דונש, וחתם עליו בר"ת דיוי ו'אז נ'חני ש'עה, ובספר **תולדות רבינו נסים** כתב דחותנו של ר"נ ז"ל היה נקרא דונש ולפני נשואי בתו לר"נ מת בנו הגדול ואז חיבר הר"נ ספר מעשיות הידוע לנחמו ונראה דאז חיבר את הפיוט דוי הסר שיסור ממנו את הצער הזה "ואז אלם" היינו האבל אשר על שם יעטה כאלם בשיר ירון. וגם חיבר בעת ההוא את הפיוט "דרור יקרא לבן" לרמז אל בנו הנזכר.

★ ★ ★

חופש מהגלות יקרא ה' לכולכם. אנשים ונשים / וישמור אתכם היטב כדרך ששומר אדם על אישון עינו / ושמכם הטוב והנעים. ההולך למרחוק לא יפסק. אלא יילך ויגדל / אם תשבו ותנוחו ביום השבת.

**דְּרֹר יִקְרָא לְבֶן עִם פֶּת. וַיִּנְצְרֶכֶם  
כְּמוֹ בָּבֶת. נָעִים שְׁמֶכֶם וְלֹא  
יִשְׁבֹּת. שְׁבוּ וְנוּחוּ בְּיוֹם שַׁבָּת:**